

Irena Androjna

KRESNA NOČ V SINJI DOBRAVI

Radijska igra za otroke

Nastopajo:

junijski hrošč

kresnička Iskrica

kresniček

muren

sova

želva

Véliki veščec

gledalci

(uvodna pesem)

*Črni gozd,
gosti mrak,
luno je prekril oblak.*

*Čriček črika,
čuk skovika,
gozd se rima na skrivnost.*

*Tu šepeče,
tam dehti,
tam leskeče se v temi.*

*Kdor si upa,
z nami gre,
zdajle marsikaj izve.*

Ko pesem izzveni, se zasliši črikanje murnov; postaja vedno glasnejše.

MUREN (*poči mu struna na goslih*): No, presneta reč. Spet je šla! (*škripanje, vzdihovanje*) Ej jej ... in to prav nocoj ...

KRESNIČEK (*popeva melodijo uvodne pesmi; se približa*): Dober večer, mojster muren.

MUREN: Glej ga no, kresniček – pozdravljen! Kakšna sreča, da je ravno tebe prineslo mimo. Pridi bliže, mi boš posvetil.

KRESNIČEK: Kam pa?

MUREN: Tule, glej. Struna na goslih mi je počila in jo moram zamenjati. V mraku tako slabo vidim.

KRESNIČEK: Kako ti potem uspe tako čudovito gosti vsako noč?

MUREN: Ah, gosti je enostavno, godem lahko z zaprtimi očmi. Tole pa ... eee ... (*se napreza, popravlja*) ... je pa malo težje.

KRESNIČEK: Posvetim še malo bliže?

© Irena Androjna

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

MUREN: Zdaj bi moralo biti v redu. (*preizkuša glasbilo, nato zagode*)

KRESNIČEK (*navdušeno zaploska*): Imenitno!

MUREN: Hvala za pomoč, kresniček. Zdaj moram violino še uglasiti, da bo popolnoma pripravljena na veliki dogodek.

KRESNIČEK (*razburjeno*): Da, kresno rajanje na Polmesečni jasi. Boš nastopal?

MUREN (*ponosno*): Mhm!

KRESNIČEK (*občudujoče*): A res? Veš, moja prijateljica, kresnička Iskrice, bo pa pela.

MUREN: Vem – takoj za menoj bo nastopila. Izjemno nadarjena mlada pevka!

KRESNIČEK: To je njen prvi pravi nastop. Neznansko se boji, da bo šlo kaj narobe.

MUREN: Ah, seveda, začetniška trema ... Ti povem, kako sem si jaz pomagal pri prvih nastopih?

KRESNIČEK: Kako?

MUREN: Skril sem se v temen kotiček, si prekril oči in stokrat ponovil: »Sem najboljši violinist na svetu. Sem najboljši violinist na svetu. Sem najboljši violinist na svetu.«

KRESNIČEK: Res?

MUREN (*hudomušno*): Ne vem, ali je bilo res, ampak proti tremi je odlično pomagalo.

KRESNIČEK: To moram povedati Iskrici! Najbolje, da kar takoj, da bo imela dovolj časa. V temen kotiček, praviš. Stokrat?

MUREN: Stokrat!

KRESNIČEK: Uf. (*prizadevno*) »Sem najboljši violinist na svetu. Sem najboljši violinist-«

MUREN: Čakaj čakaj – kresnička vendar ne igra na violino! Najbrž si bo morala ponavljati »Sem najboljša pevka na svetu«, ali kaj podobnega.

KRESNIČEK (*se živčno zasmеji*): Ah, seveda, jasno, kako trapasto od mene. »Sem najboljša pevka na svetu ali kaj podobnega.«

MUREN: Ne ne, takole, poslušaj: »Sem najboljša pevka na svetu.« In pika.

KRESNIČEK: »Sem najboljša pevka na svetu in pika.« Razumem.

MUREN: Eeee- upam, da res.

KRESNIČEK: Hvala za nasvet. (*zabrenči, se oddaljuje*) Zdaj pa letim, brzim, da tole sporočim Iskrici!

MUREN: No, le daj.

KRESNIČEK (*iz daljave*): Se vidimo na koncertu!

MUREN: Se vidimo, se slišimo. Adijo. (*preizkuša violino*)

HROŠČEK (*očarano*): Kakšna lepa lučka!

MUREN (*presenečeno*): Lučka?

HROŠČEK: Tistile hrošček, pravim, je imel čudovito svetilko.

MUREN: A, kresnička misliš. Da da, in kako priročna je taka stvar. Tudi sam ne bi imel nič proti kakšni.

HROŠČEK: Jaz tudi ne. Kje se pa dobijo?

MUREN (*se zasmee*): Dobijo? Lučke ne dobiš kar tako. Kresnice jo prinesejo s sabo na svet, veš. Druge živalce pa ne – tako je to. Eee- poslušaj, od kod si se pravzaprav vzel? Še nikoli te nisem videl.

HROŠČEK: Junijski hrošč sem. Pravkar sem zlezel iz bube.

MUREN: Tako? Ho ho, potem pa dobrodošel v Sinji dobravi, junijski hrošček. In le na široko odpri oči in ušesa, tukaj imaš veliko spoznati.

HROŠČEK: Kaj pa, na primer?

MUREN (*se posmeje*): No ... Jaz, na primer, sem muren, vidiš. In tole je moje godalo, na katero godem. Na primer takole. (*zaigra kratko melodijo*)

HROŠČEK (*navdušeno ploska*): Bravo!

MUREN: Hvala, hvala.

HROŠČEK: Kako imenitno, da imaš glasbilo. Zakaj pa jaz nimam svojega?

MUREN (*v zadregi*): Hja ... Veš ... Kako bi ti razložil ... nekateri imajo ene reči ... drugi jih pa nimajo. Imajo pa zato kaj drugega. Vsi namreč ne morejo imeti istih – hočem reči enakih – reči. Razumeš?

HROŠČEK: Hm ... Kakšno reč imam pa jaz?

MUREN: Kakšno reč imaš pa ti ... mmm ... (*tuhta, nato prijazno*) Veš, jaz se na hroščke ne spoznam toliko. Ampak prepričan sem, da nekaj prav gotovo imaš. Vsak ima nekaj.

HROŠČEK: Kako pa naj vem, kaj imam jaz?

MUREN: Boš že videl, ko pride čas za to. (*vedro*) Hej – zdajle ti bom nekaj zaupal. Ali veš, kaj bo nocoj?

HROŠČEK (*razburjeno*): Ne!

MUREN (*skrivnostno*): Nocoj se pričenja kresna noč. To je posebno posebna noč, ko se v Sinji dobravi dogajajo čudno čudovite stvari!

HROŠČEK (*hlastno*): Kakšne, na primer?

MUREN: Boš videl. Saj sem rekel: odpri oči in ušesa! Med drugim bo na Polmesečni jasi praznovanje. Opolnoči se prične! Tam se bo zbralo vse, kar leze in gre.

SOVA: In leta. Hu-huhu.

MUREN (*presenečeno*): Prosim?

SOVA: Se bo zbralo vse, kar leze, gre in leta. Saj ne misliš, da bom šla na kresovanje peš?

MUREN (*se zasmеji*): Seveda ne. Vidiš, hrošček, tole je sova. (*potihem*) In kar je zelo pomembno za naju – vegetarijanka je.

HROŠČEK (*glasno*): Vege-kaj? Kaj to pomeni?

MUREN: Eee- da je ... prijazna, no. Hroščem prijazna sova. Ni se ti je treba bati.

HROŠČEK (*ponosno*): Saj se ne bojim. Dober večer, sova.

SOVA: Tale junijski hrošč je pa čisto svež, kaj?

MUREN: Kako si vedela, kateri je? Jaz sem doslej poznal samo majske, če sem čisto iskren. Nisem vedel, da so junijski tudi.

SOVA: O, pa so. (*zelo važno*) »Amphimállus solstitiális«. In tudi julijski so. Ampak šele julija.

MUREN: Vidiš, hrošček, če boš kdaj v zadregi, lahko vprašaš sovo; sova ve vse.

SOVA: Čisto vsega ravno ne. Vem pa popolnoma zadnjo, tako rekoč najzadnejšo novico!

HROŠČEK (*navdušeno*): Kako zanimivo!

SOVA: Počakaj, da slišiš! (*zarotniško*) Letos bo Véliki veščec obiskal – pomislita! – prav naše kresovanje!

MUREN (*nejeverno*): V Sinji dobravi? Daj no, le kaj bi Véliki veščec počel tukaj?

SOVA: Ima že kakšen razlog. Menda je že na poti. Nočni pavlinček ga je videl izza Zavitega ovinka.

MUREN: Nočni pavlinček! Ta vidi še slabše kot jaz.

SOVA: In! Organizacijskemu odboru kresnega rajanja, katerega članica sem, je bilo sporočeno, naj pripravi dodatno sedišče prav na sredi častne lože. Kaj praviš na to?

MUREN (*spoštljivo*): Za Vélikega veščeca?

SOVA: Niso sporočili, za koga. Ampak kdo drug bi si zaslužil tako pozornost?

HROŠČEK: Kdo je Véliki veščec?

MUREN (*živčno*): Oprostita mi prosim, nujno moram še malo povaditi. Če bo na koncertu tako pomemben gost, si res ne smem privoščiti napake ...
(*sam zase*) Sem najboljši violinist na svetu ... sem najboljši violinist na svetu ... semnajboljši violinist na svetu ... (*začne gosti, se mu zatika*)

HROŠČEK: Kdo je Véliki veščec, sova?

SOVA: Véliki veščec je ... pravzaprav nihče ne ve čisto natančno, kako je z njim. Pojavi se samo na kresno noč. Neznansko moder je in marsikaj zmore. (*zašepeta*) Menda zna celo kakšno reč sčarati!

HROŠČEK (*osuplo*): Sčarati? Kaj pa, na primer?

SOVA: Na primer ... (*hlastno*) Hej, pripraviti moram pozdravni govor zanj! To bi se vsekakor spodobilo. Še prej pa sem naročena v šojini česalnici. Vijolične pramene mi bo naredila! Toliko oprakov, jaz pa tule klepetam. Brž, brž! (*zaprhuta*)

HROŠČEK (*zakliče*): Sova! Nisi mi odgovorila!

SOVA (*od daleč*): Oprosti, resnično ne utegnem. Saj boš videl, hrošček, vse boš videl.



(pesem)

*Na kresno noč, na kresno noč
godijo se čudesa.
Prisluhni in odpri oči,
povonjaj mrak, kako diši.
Pripoveduje pesem trav,
šepečejo drevesa;
vse je tu, kar je in ni,
vse, kar nisi in kar si.*



(pesem murnov, nočni glasovi v gozdu)

HROŠČEK *(brenči)*: Pravzaprav je kar zanimivo v tejle ... *(pomišlja)* Sinji dobravi.

Kakšni žužki in ... in nežužki vse se najdejo. Samo škoda, da imajo toliko dela sami s sabo, in s tem praznovanjem ... *(brenči)* Hej – nekaj se sveti, tamle, na grmu! Kaj če je spet kresniček? Vprašal ga bom, ali ima še kakšno lučko na zalogi. *(brnenje kril, trd pristanek)* Uh. Lepa reč: lučka visi na veji, kar sama od sebe. Podobna je tisti, ki jo je imel kresniček, samo da je ta zelenozlata.

KRESNIČKA *(med hroščkovim monologom v ozadju, komaj slišno)*: ... Sem najboljša pevka na svetu in pika. Šestinpetdeset. Sem najboljša pevka na svetu in pika. Sedeminpetdeset. Sem najboljša pevka na svetu in pika ...

HROŠČEK: Kako lepo se blešči! Čigava neki je? Prav tako bi imel tudi sam! – *(pomenljivo)* Ali ni muren govoril o nečem, kar že imam, samo da moram še najti? Mogoče je hotel s tem povedati, da bom naletel na čudovito svetilko, ki bo povsem moja! *(radostno)* Ja, seveda, tako bo in nič drugače! – *(zasliši kresničko)* A?

KRESNIČKA *(glasneje, a še vedno pridušeno)*: Sem najboljša pevka na svetu in pika. Oseminpetdeset. Sem najboljša pevka na svetu in pika. Devetinpetdeset. Sem najboljša pevka na svetu in pika. *(zdaj spregovori Hrošček, kresnička pa v ozadju šteje naprej)*

HROŠČEK *(zase)*: Nekdo govori. Le kje je? Morda tamle, v grmu? *(odgrne listje)* Črna hroščica je. S kom neki se pogovarja? Nikogar drugega ni videti. – *(navdušeno)* Lahko ji povem za lučko!

KRESNIČKA: ... najboljša pevka na svetu in pika. Štiriinšestdeset.

HROŠČEK: *(se prebija skozi grmovje, veselo)*: Živjo!

KRESNIČKA: ... pevka na svetu in pika. Petinšestdeset. Sem najboljša ...

HROŠČEK: A res? Fino. Ugani, kaj sem pravkar dobil!

KRESNIČKA *(glasneje)*: Šestinšestdeset. Sem najboljša pevka na svetu in pika.

HROŠČEK: To si že povedala.

KRESNIČKA *(še glasneje)*: Sedeminšestdeset. Sem najboljša ... Ali je bilo oseminšestdeset? *(jezno)* Na, zdaj sem se pa zmotila. Ti si me zmotil!

HROŠČEK: Oprosti. Nisem vedel, da ... Hotel sem ti samo pokazati-

KRESNIČKA: Trenutno ne utegnem. Zelo pomembno je, da pridem do sto. Prosim,
da me ne motiš. – In zdaj ne vem, kje sem ostala.

HROŠČEK: Pri sedeminšestdeset.

KRESNIČKA: Sedeminšestdeset. Hvala. In adijo. Sem najboljša pevka na svetu in
pika. Oseminšestdeset. Sem najboljša ...

HROŠČEK: Adijo. (*zase, šumi skozi grmovje*) Pa nič! Pa ne bo videla moje lepe nove
svetilke. Prav ji je. Ah, tule si, moja lučka! Kar preizkusil jo bom.
Poletel bom ... do one breze. (*brnenje kril*) Uh, to pa ni tako
enostavno. (*se napreza*) Da mi ne pade na tla. Le kako naj jo držim?
Aha, tule imam še en par rok. No, to je že lažje. Ho ho, krasno mi
gre! Letim, žarim! Juhu! (*vriska, se hihita, nato poje*)

*Žar žarim,
svet svetlim,
v nočni nič
zlató iskrim.*

*Hoj hej, brž poglej,
zlate iskrice preštej.*

*Žužki znanci,
gozdovljáni,
vsi poljanci,
dobraváni.*

*Hoj hej, brž pogledjte,
zlate iskrice preštejte.*

Uh, sem se utrudil. Malo bom sedel na tistile kamen. (*pristane, si
oddihuje*) Lučko odložim takole, previdno ... (*prestrašeno*) Oooo-
Kaj pa je to? K-kamen se vendar premika!

ŽELVA: Nisem kamen, želva sem. Na mojem hrbtu sediš.

HROŠČEK: Želva! Oprosti, mislil sem, da si kamen.

ŽELVA: Se zgodi. (*zazeha*) Pravzaprav je kar v redu, da si me zbudil. Sama od sebe se takooo težkooo ... (*zeha*). Če se ne motim, si junijski hrošč.

HROŠČEK: Aha.

ŽELVA: Potemtakem je junij.

HROŠČEK: Tako je. In nocoj je kresna noč.

ŽELVA: Že? Potem bo najbolje, da se kar odpravim, če nočem zamuditi praznovanja.

Uf, noga mi je zaspala. Pa tale tudi. (*se napreza*) Eh ... malo telovadbe ... ta-ko-le ... (*počasi*) po-mi-ga-mo ... pre-teg-ne-mo ...

HROŠČEK (*pade z želve skupaj z lučko, ki zažvenketa*): Oooo- pazi malo! Skoraj bi razbil svetilko.

ŽELVA: Oprosti, nisem nalašč. Ena, dva, ena, dva, e-na ... (*šteje čedalje počasneje, nazadnje zadihano*) Vsa sem se upehala. Najbolje bo, da si malo odpočijem. (*še vedno nekoliko zasopihano*) Ampak ... kako to, da imaš ti svetilko?

HROŠČEK: Zakaj bi je pa ne imel?

ŽELVA: Junijski hrošči vendar ne svetijo. Kresnice – kresnice ja, hrošči pa ne. Kje si jo dobil?

HROŠČEK: Dobil sem jo ... na nekem grmu je rasla.

ŽELVA: Kaj takega ... Vsakokrat, ko se zbudim, je tale svet še bolj narobe, kot je bil, ko sem šla spat.

HROŠČEK: Kaj pa je narobe, na primer?

ŽELVA: Kaj ni narobe? Predlani pozimi sploh ni bilo snega; lansko leto pa je bilo tako mrzlo, da sem zimsko spanje podaljšala do avgusta. Enkrat sem videla celo miš, ki je imela vijolične pramene po kožuhi. In ali si opazil, da koprive sploh ne pečejo več?

HROŠČEK: Je to narobe?

ŽELVA: Kaj pa vem ... in zdaj še lučke po grmovju rasejo ... (*globoko vzdihne*) Mogoče je pa svet prav in sem jaz narobe? Res bi se morala že enkrat pozanimati. Ampak samo nekdo je tako moder, da bi vedel.

HROŠČEK: Vélíki veščec?

ŽELVA (*živo*): Ga poznaš?

HROŠČEK: Pravzaprav ne. Slišal sem zanj.

ŽELVA: Moj stari, dragoceni prijatelj. Tako dolgo ga že nisem videla. On bi mi znal svetovati.

HROŠČEK: Danes pride na kresovanje! Sova je tako rekla.

ŽELVA: Vélíki veščec pride na kresovanje? Kaj takega! Nikoli se ni prikazoval v javnosti. To so pa res novosti ... – Potem se moram kar podvizati, da pridem pravočasno na Polmesečno jaso. Greš ti tudi?

HROŠČEK: Najbrž. Ampak prej bom še malo poplesoval s svojo novo lučko.

ŽELVA: Kajpada, ti si lahko v trenutku tam s svojimi mladimi krilci. Sama se raje kar odpravim. Adijo!

HROŠČEK: Adijo, želva! (*vzleti, veselo*) In poletiiim, in zažariiim! (*se smeji, zapoje*)

*Žar žarim,
svet svetlim,
v nočni nič
zlató iskrim.*

*Hoj hej, brž poglej,
zlate iskrice preštej.*

*Žužki znanci,
gozdovljáni,
vsi poljanci,
dobraváni.*

*Hoj hej, brž pogledjte,
zlate iskrice preštejte.*

(si še popeva, pristane)

KRESNIČEK (*olajšano*): Iskrica, tukaj si!

HROŠČEK: A?

KRESNIČEK: Kod hodiš tako dolgo? Vsi te že iščejo!

HROŠČEK: Mene?

KRESNIČEK (*presenečeno, nato razočarano*): Ah – mislil sem, da je kresnička
Iskrica. Ravno tako lučko ima kot ti.

HROŠČEK: Tale lučka je moja.

KRESNIČEK: Ja, veš, samo mislil sem, da je njena. – (*razburjeno*) Tako me skrbi.
Praznovanje se že pričinja, nje pa ni od nikoder. Si jo morda kje
videl?

HROŠČEK: Kakšna pa je?

KRESNIČEK: Kresnička pač ... Črna hroščica, taka kot jaz. Lučko ima pa táko,
zelenozlato, kot ti. Naročil sem ji, naj stokrat ponovi »Sem najboljša
pevka na svetu in pika«, da bi se znebila treme pred nastopom.

HROŠČEK (*zamišljeno*): Sem najboljša pevka na svetu ...

KRESNIČEK: ... in pika, ja. Tako mi je svetoval muren. (*jokavo*) In zdaj je ni.
Pošteno me že skrbi zanjo, veš, da se ji ni kaj zgodilo, ali da ni
razbila svetilke, veš, ker brez nje kresnice nič ne vidimo.

HROŠČEK (*odsotno*): Svetilke ...

KRESNIČEK (*neučakano*): Torej je nisi videl?

HROŠČEK (*menca*): Mmmm ... nisem ...

KRESNIČEK: Če jo boš, ji povej, da jo iščemo. Jaz grem pogledat še drugam.
(*odbrni*)

HROŠČEK (*zase*): Nisem ... vedel. Kako naj bi vedel? Tam je bila, kot da čaka mene,
tale lučka. Ravno toliko moja kot kogar koli drugega. In sem jo
vzel, kaj pa naj bi? Zakaj bi morala imeti kresnička lučko, junijski
hrošček pa ne? Kdo si je to izmislil? (*odločno*) Jaz pravim, tudi
junijski hrošček ima lahko svetilko. In se zabava z njo. Takole:
(*narejen smeh*) hi hi hi hi! Kaj mi pa kdo more! (*začne peti, a mu
glas počasi zamre*)

*Žar žarim,
svet svetlim,
v nočni nič
zlató iskrim.*

Hoj hej, brž poglej,

zlate iskrice ...

(grenko) Ne gre. Ni enako kot prej, zdaj, ko vem. Še letati ne morem
z njo, tako težka se mi zdi. Sédel bom in si odpočil. *(pristane)*

ŽELVA *(prijazno)*: Hrošček, spet ti?

HROŠČEK *(nejevoljno)*: Želva, spet ti.

ŽELVA: Spet in še vedno. *(zasopihano)* Naporna pot. Malo počivam. – Kako pa kaj
tvoja lučka?

HROŠČEK: Zakaj sprašuješ?

ŽELVA: Zakaj – ker jo pač imaš, ne?

HROŠČEK *(razdraženo)*: Je res tako strašansko narobe, da ima hrošček kresničjo
svetilko?

ŽELVA: Zakaj praviš kresničjo svetilko? Ali ni tvoja?

HROŠČEK: Zdaj je moja, ja.

ŽELVA: Kaj prej ni bila?

HROŠČEK: Prej je bila pač ... od neke kresničke. Zdaj je pa moja, je to kaj takega?

ŽELVA: Pa se je kresnička s tem strinjala?

HROŠČEK: Zakaj bi bilo to pomembno?

ŽELVA: Seveda je pomembno. Če se ni, pomeni, da si ji lučko ukradel.

HROŠČEK *(pretreseno)*: Ukradel? Ukradel je pa že nisem. Kako me moreš obtožiti
česa takega! Saj sploh nisem vedel, da je njena. Muren je rekel, da
je moja.

ŽELVA: Ampak zdaj veš, da je njena, mar ne?

HROŠČEK *(trmasto)*: Ne vem. In nočem vedeti. Da veš. In kaj se sploh vse skupaj
tebe tiče.

ŽELVA: Hja – pravzaprav se me res ne. Samo ... Nekaj ti moram povedati, hrošček,
potem pa se odpravim in te pustim pri miru.

HROŠČEK *(sitno)*: Saj vem, kako se ti odpraviš! Tako, da vedno znova naletim nate!

ŽELVA: Že mora biti tako. Ker ti, mali hrošček, si še zelo zelen, kljub temu, da si
rjav. Zdajle ti bom nekaj svetovala, sam pa potem ravnaj, kakor
hočeš.

HROŠČEK *(jezno pihne)*: Phi!

ŽELVA: Včasih pride tako, da se moraš sam s sabo usesti na kamen-

HROŠČEK: Na kamen! Tukaj se za vsak kamen, na katerega sedem, izkaže, da je želva!

ŽELVA (*potrpežljivo*): Pa reciva – sam s sabo usesti v travo, in si dobro ogledati svoje misli. Za to ne potrebuješ nobene lučke – samo tisto v svojem srčku! In ko resnično vidiš, kaj resnično misliš, potem veš.

HROŠČEK (*mulasto*): Uh, kdo bi to razumel. Ko bi bil vedel, da je vse tako zapleteno, bi še naprej ostal buba in mirno drnjohal.

ŽELVA: Pa srečno, hrošček.

HROŠČEK: In zdaj greš? Kaj naj pa jaz? A? (*ni odgovora*) Eh, pa pojdi. Saj tako ni nikomur mar zame. Prav zares je tale svet narobe! (*nekaj trenutkov tišine, nato malomarno*) No, bom pa sedel v travo, kaj me pa stane. (*zabrenči, pristane*) Ja, in? Zdaj naj gledam svoje misli, ali kako? Pa poglejmo. Moje misli so ... moje misli so ... da hočem imeti tole lučko. (*resneje*) Pravzaprav, da sem jo hotel imeti, zdaj pa je ne maram več. Ker so same težave z njo. In očitno še moja ni. (*trmasto*) Čeprav je moja misel tudi, da je to krivica. Kaj pa je potem tisto, kar imam jaz, če to ni lučka? Bom sploh kdaj ugotovil? (*vzdih*) Kako naporno je tole hroščevsko življenje. Ampak lučko bom očitno moral vrniti. (*pogumno*) No, pa dajva, lučka, poiščiva tvojo kresničko. (*odfrči*)



KRESNIČKA (*joče*): U-hu-huuu ... Kaj mi pomaga, da sem najboljša pevka na svetu, ko pa ne morem nastopiti ... Brez svoje lučke ničee-eesar ne viiidim ... u-huu ...

HROŠČEK (*zase*): Tamle je. (*živčno zajame sapo, se odhrkne*) Kresnička Iskrica!

KRESNIČKA (*ne sliši, še naprej joče*)

HROŠČEK (*glasneje*): Kresnička Iskrica!

KRESNIČKA (*smrka*): Kdo je?

HROŠČEK: Jaz sem, junijski hrošč.

KRESNIČKA (*osuplo*): Kaj- kaj pa imaš? Ali ni to- Saj to je-

HROŠČEK: Ja, tvoja svetilka je. Izvoli.

KRESNIČKA (*navdušeno*): Moja svetilka! Moja ljuba, draga, lepa lučka! Hvala, hvala, hrošček! Kje neki si jo našel?

HROŠČEK: Eee- našel? Na veji grma, kamor si jo obesila.

KRESNIČKA: Kako, če je pa izginila. Čakaj malo – hočeš reči ... da si jo ti vzel?

HROŠČEK: Vzel? Neeee ... eee ... veš, kako je bilo. Zagledal sem jo tamle, zapuščeno. Nisem vedel, čigava je. (*na hitro zaključiti*) Potem sem ugotovil, da je tvoja, in sem jo prinesel nazaj.

KRESNIČKA: Ali sploh veš, kako sem se prestrašila? Brez lučke je konec z mano, ne samo z mojim nastopom. Nič ne vidim, in nihče ne vidi mene brez nje – kako naj sploh kaj počnem v popolni temi?

HROŠČEK (*očitajoče*): Kako pa to počnem jaz? In vsi drugi, ki nimamo lučk?

KRESNIČKA: Ampak ti v temi vsaj malo vidiš, tako si narejen. Poleg tega lahko letiš, to zadeve tudi malo olajša. Jaz hodim po tleh in bi se brez lučke samo zaletavala.

HROŠČEK: Ali nimaš kril? Kresniček jih ima.

KRESNIČKA: Kresničke jih pa nimamo. Misliš, da si jih ne bi želela? Pa iz tega ne delam tragedije. (*jezno*) Ampak da mi nekdo takole spelje lučko izpred nosu, to je pa res preveč.

HROŠČEK: Oprosti, Iskrica. Saj sem ti hotel povedati, da sem jo našel. Pa si me odgnala, češ da te ne smem motiti, si pozabila?

KRESNIČKA: Mmm ... Pravzaprav res. (*skrušeno*) Oh, kakšna smola in nesreča. Svoj nastop bom zamudila.

HROŠČEK: Saj se je praznovanje šele pričelo. Dovolj časa je še, da prideš na Polmesečno jaso.

KRESNIČKA: Dovolj časa zate, ki letiš. Preden jaz pripešačim tja, bo vse že mimo.

HROŠČEK: Veš kaj, nečesa sem se domislil. Kaj, ko bi ...

KRESNIČKA (*brez zanimanja*): Kaj?

HROŠČEK: Ko bi ti posodil svoja krila, kot si ti meni posodila svojo svetilko?

KRESNIČKA: Saj ti je nisem posodila.

HROŠČEK: No ... ko bi ti vzela moja krila – za nekaj časa – kot sem jaz vzel tvojo svetilko? Tako bi prišla še pravočasno.

KRESNIČKA: S krili? Misliš, da je to mogoče? Ne vem, če bi znala ...

HROŠČEK: Čisto enostavno je, ti bom pokazal. Takole si jih nadeneš na hrbet ... in potem enostavno mahaš z njimi, takole (*šušti*) ... in še hitreje ... pa gre! Sam sem se v trenutku naučil. No, poskusi.

KRESNIČKA (*poskuša, brenči*): O ... ups! (*smeh*) A takole? (*brenči*) Poglej! Uspelo mi je!

HROŠČEK: No vidiš!

KRESNIČKA (*srečno vzklika, se oddaljuje*): Letim! Letiiiiim! Kako čudovito! (*prifrči nazaj, pristane; očarano*) Oh, hrošček ... vedno sem si želela, da bi lahko letela, kot letijo kresnički samčki. Vendar si nisem mislila, da se mi bo želja kdaj uresničila!

HROŠČEK: Zdaj pa moraš pohiteti, da ne zamudiš.

KRESNIČKA: Čakaj malo ... kaj pa ti?

HROŠČEK: Jaz?

KRESNIČKA: Kako boš prišel na praznovanje?

HROŠČEK: Hja ... pač ne bom. Nič za to.

KRESNIČKA: Kako – nič za to? Praznovanje kresne noči je vendar tako ... tako ... enostavno moraš biti tam!

HROŠČEK: Eh, mene ne zanima pretirano. Tebe bi bilo že lepo slišati peti, sicer pa ... saj tam ne bi imel kaj početi.

KRESNIČKA: Ne morem vendar odleteti in te pustiti tukaj, samega ...

HROŠČEK (*odločno*): Zdaj pa dovolj, Iskrica. Navsezadnje sem sam kriv, da zamujaš. Pohiti, skrajni čas je že. Pozdravi murna, sovo, kresnička in želvo! In lepo se imej!

KRESNIČKA: Oh ... Hvala, hrošček. Mislila bom nate! Takoj ko bo mogoče, ti vrnem krila.

HROŠČEK: Prav, prav, tule bom. Adijo, in srečno!

KRESNIČKA (*odbrenči*): Adijo!



(pesem)

Na kresno noč, na kresno noč

godijo se čudesa.

Prisluhni in odpri oči,

© Irena Androjna

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

povonjaj mrak, kako diši.

Pripoveduje pesem trav,

šepečejo drevesa;

vse je tu, kar je in ni,

vse, kar nisi in kar si.



VÉLIKI VEŠČEC (*prileti, šuštenje kril; topel globok glas*): Pozdravljen, junijski hrošček.

HROŠČEK (*presenečeno, občudujoče*): O! Kako čudovito pisana krila! Kdo pa si ti?

VÉLIKI VEŠČEC: Nočni metulj sem. Kaj počneš tule, povsem sam? Ne greš na praznovanje?

HROŠČEK: Mmm ... najbrž ne.

VÉLIKI VEŠČEC: Tako? Zakaj bi si takle mlad hrošček ne želel praznovati – kot vsi drugi prebivalci Sinje dobrove?

HROŠČEK (*oklevajoče*): Ah ... veš ... to je še kar zapletena zgodba. Ne vem, ali bi razumel.

VÉLIKI VEŠČEC (*blago*): Pomembno je, da ti zdaj razumeš. Kresnički Iskrici si se opravičil in se ji oddolžil, kar je bilo zelo lepo dejanje.

HROŠČEK (*zadovoljno*): Misliš? (*začudeno*) Kako- Kako pa veš? Saj ti vendar nisem-

VÉLIKI VEŠČEC: Pač vem. Kot vem tudi, kako zelo si kljub vsemu želiš na praznovanje kresne noči.

HROŠČEK: Res si želim ... A kaj, ko ne morem. Brez kril bi trajalo predolgo ...

VÉLIKI VEŠČEC: Tudi sam sem namenjen na Polmesečno jaso. Vzpni se na moj hrbet, ponesel te bom.

HROŠČEK: Misliš ... resno?

VÉLIKI VEŠČEC: Popolnoma resno!

HROŠČEK: Misliš ... da bo šlo?

VÉLIKI VEŠČEC: Enega majhnega hroščka bom že zmogel dvigniti. No, daj! In dobro se primi!

HROŠČEK: Uh! A takole?

VÉLIKI VEŠČEC: Se držiš?

© Irena Androjna

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

HROŠČEK (*negotovo*): Ja, držim.

VÉLIKI VEŠČEC: Greva! (*šuštenje kril*)

HROŠČEK (*navdušeno*): Greva!



Na Polmesečni jasi. Kratka skladba za violino (ista melodija kot pesem Na kresno noč).

GLEDALCI (*ploskajo*)

MUREN: Hvala. Hvala.

SOVA: Lepo se zahvaljujem murnu za očarljivo skladbico.

GLEDALCI (*ploskajo*)

SOVA: – Dragi prebivalci Sinje dobrove, preden nadaljujemo s programom, še ena novica, pravzaprav nenovica. Vem, da ste nekateri pričakovali pomemben obisk, saj veste, koga mislim, ampak še vedno ni nobenega glasu od ... cenjenega gosta.

GLEDALCI (*razočarano mrmranje*)

SOVA: Morda pozneje. Prosim za razumevanje. Zdaj pa dovolite, da vam predstavim presenečenje današnjega večera: mlado, obetavno pevko, ljubko kresničko Iskrico!

GLEDALCI (*navdušeni vzkliki, ploskanje*)

KRESNIČKA (*v zadregi*): Hvala. (*ploskanje se umiri*) Hvala.

(uvodni takti kresničkine pesmi, nato med občinstvom završi, glasbenike preglasijo presenečeni vzkliki gledalcev, med njimi:)

KRESNIČEK: Poglejte!

MUREN: Nekdo je priletel.

SOVA: Kaj se dogaja?

KRESNIČEK: Kdo je to?

MUREN: Je to on?

KRESNIČEK: Kdo?

ŽELVA: Véliko veščec! Da, to je on!

GLEDALCI (*občudujoči vzkliki, spoštljiv šepet*): Véliko veščec! Res je prišel! On je!

KRESNIČEK: Sredi odra je pristal. In še nekdo je z njim!

MUREN: To je mali junijski hrošč!

ŽELVA: Res je!

KRESNIČEK: Kje pa ima svetilko?

MUREN: Junijski hrošči vendar nimajo svetilke.

KRESNIČEK: Tale jo je imel! Videl sem jo!

ŽELVA: Vrnil jo je kresnički, ker je bila njena.

KRESNIČEK: Njena je bila? Saj se mi je zdelo!

ŽELVA: Kako pa to, da ima kresnička krila? Ponavadi je bila brez!

KRESNIČEK: Res, Iskrice ima krila! Od kod le?

MUREN: No, kaj takega.

KRESNIČKA (*v ozadju pridušeno mrmranje gledalcev*): Pozdravljen, hrošček! Izvoli, vračam ti tvoja krila! (*spoštljivo*) Nisem vedela, da poznaš Vélikega veščeca!

HROŠČEK: Jaz tudi ne! Rekel mi je, da je nočni metulj.

VÉLIKI VEŠČEC: Kar tudi sem – navadno. Na kresno noč pa mi pravijo Veliki veščec. (*glasneje, vsem*) Pozdravljeni, prijatelji!

GLEDALCI (*ploskanje, odobravajoči vzkliki*)

SOVA (*slovesno, s tremo*): Dobrodošel med nami, Véliko veščec! Počaščeni smo, da si za praznovanje kresne noči izbral prav Sinjo dobrovo in ... khm ... vsi se bomo potrudili, da ... da ti bo lepo med nami.

GLEDALCI (*ploskanje, odobravajoči vzkliki*)

VÉLIKI VEŠČEC: Hvala, hvala. Pravzaprav nisem želel zmotiti praznovanja, zato bom brž sédel in spremljal nastop kresničke Iskrice. Prosim, prosim, kar nadaljujte!

SOVA (*zmedeno*): Res ne bi ... eee ... khm ... seveda. Izvoli, sedi – tule prosim. (*vstran*) Prinesite še sedež za hroščka! (*gledalcem*) Pa nadaljujmo, dragi gledalci! Še enkrat naj najjavim zaključni nastop: naša mlada pevka, kresnička Iskrice!

GLEDALCI (*ploskanje*)

KRESNIČKA (*poje*): Preden začnem, bi se rada zahvalila svojemu novemu prijatelju. Nov je, ker je šele danes začel življenje v naši dobri, in prijatelj, ker mi je požrtvovalno pomagal, da sem lahko prišla na praznovanje. Pesmico torej posvečam junijskemu hroščku!

GLEDALCI (*ploskajo, med njimi:*)

KRESNIČEK: Hroščkova krila je imela!

ŽELVA: A tako je bilo torej!

MUREN: Nisem čisto prepričan, ali razumem-

GLEDALCI: Pssst, pssst!

KRESNIČKA (*poje*):

*Včasih je besed premalo,
svet presvetel in prelep.
Radost v prsih prekipi,
v pesmico se spremeni:*

La la la ...

*Včasih je besed preveč,
svet pa temen, hladen, pust.
Razsvetlim ga in ogrejem
s pesmico iz svojih ust:*

La la la ...

*Včasih vse je ravno prav,
nič preveč in nič premalo.
Takrat pesem pride sama,
me pocuka za rokav:*

La la la ...

GLEDALCI (*ploskanje, navdušeno vzklikanje*)

KRESNIČEK: Bravo, Iskrice!

MUREN: Čudovito!

SOVA: Hvala, Iskrice! In zdaj besedo predajam našemu spoštovanemu gostu,

Vélikemu veščecu!

© Irena Androjna

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

GLEDALCI (*ploskanje*)

VÉLIKI VEŠČEC: Drage Dobravanke, dragi Dobravani! Vso pot k vam sem razmišljal, s kakšno čarovnijo bi vam polepšal praznovanje. Namesto tega pa ste me vi presenetili z lastnimi čarovnijami. Kresnička Iskrica s čudovito pesmico ... hrošček s svojim plemenitim dejanjem ... in vsi skupaj s prijaznostjo. Dovolite, da se vam oddolžim! – Kresnička Iskrica ... (*se odhrkne*) ... podeljujem ti zlata krila za prečudovito pesem iz tvojega zlatega grla. (*zvenketajoč zvok za 'čarovnijo'*)

KRESNIČKA (*osuplo*): O! Krila! Kako si vedel, da ... Hvala ...

GLEDALCI (*se čudijo*)

VÉLIKI VEŠČEC: In tebi, mladi junijski hrošček, naj javno izrazim priznanje za iskrenost in velikodušnost! Morda je to tista skrivnostna reč, ki jo imaš, pa ne veš zanjo? Vsekakor na hroščka, kot si ti, v Sinji dobavi čaka še veliko lučk, takih in drugačnih, da jih odkrije! Sam ti v znak priznanja podeljujem 'častno svetilko kresnicoljubnosti'. (*zvok za 'čarovnijo'*)

GLEDALCI (*ploskajo, se čudijo*)

HROŠČEK (*srečno*): Lučka! Čisto prava, pravcata svetilka!

VÉLIKI VEŠČEC (*dobrovoljno*): Kako prijetno! Kakšno čudovito praznovanje! In ko smo ravno pri tem – kaj bi si želeli vi, ljubi Dobravani?

(*trenutek tišine, nato pritajeno šepetanje, zadrega*)

SOVA: Težko se je odločiti ... veliko nas je.

ŽELVA: Da ne bi komu naredili krivice.

MUREN: Morda bi si darilo zaslužil najstarejši!

VÉLIKI VEŠČEC: Moja prijateljica želva!

ŽELVA: Jaz sem te pravzaprav nameravala nekaj vprašati, dragi veščec: ali je tale svet narobe? Ampak sem medtem že ugotovila. Prav je, čisto prav, samo jaz se bom morala malo pogosteje prebujati, da bom bolj na tekočem. Lepih dogodkov, kakršen je današnji večer, res ne gre zamujati. Prav toplo mi je pri srcu ob takihle nadebudnih žužkih. Čestitam, hrošček! Tudi tebi, kresnička!

HROŠČEK, KRESNIČKA (*rahlo v zadregi*): Hvala, hvala, želva.

© Irena Androjna

Uporaba in reprodukcija besedila brez pisnega dovoljenja avtorja je prepovedana.

VÉLIKI VEŠČEC: Kdo drug?

KRESNIČEK: Morda bi muren potreboval nove gosli, ko se mu stare kar naprej
kvarijo.

MUREN: Najlepša hvala, ampak svojih gosli ne zamenjam za nič na svetu, pa naj jim
še tako pokajo strune. Zagotovo kdo bolj potrebuje darilo kot jaz.
Morda prav ti, kresniček?

KRESNIČEK: Jaz? Mmm ... ničesar se ne morem domisliti, veste. Prav ničesar. Zdi
se mi, da sem povsem zadovoljen.

SOVA: Nihče se ne javi. Meni pa tudi nič ne manjka. Še frizura mi je tokrat dobro
uspela.

VÉLIKI VEŠČEC: Prav res, imenitna si videti, sova.

SOVA: Hvala. – Pač pa ... če smem ... bi vendarle nekaj predlagala.

VÉLIKI VEŠČEC: Povej, Sova!

SOVA: Ko se že imamo tako lepo v tejle naši Sinji dobravi ...

PAR GLEDALCEV: Res se imamo.

SOVA: ... ki je krasna, da bi si ne želeli drugačne ...

VEČ GLEDALCEV: Prav res. Tako je!

SOVA: ... naj ostane tako še naprej! Se strinjate, Dobravani?

GLEDALCI: Da! Strinjamo se! To si želimo!

VÉLIKI VEŠČEC: Nadvse prijazna želja, ki vam jo brez težav in takojci izpolnim.

(zvok za 'čarovnijo') Imenitno! In povrh vam za lepše praznovanje
poklanjam še smetanovo rolado od tod do konca jase in ... in tri
sodčke jagodnega soka. *(zvok za 'čarovnijo')* Tako! Naj se rajanje
prične!

GLEDALCI *(navdušeno vzklikanje, nato pesem)*

*Živijo, vsi Dobravani,
dragi Veščec, gostje zbrani,
prav zares nam je lepo,
še naprej naj bo tako;
Dobravani, gostje zbrani,
dragi Veščec, živijo!*



(zaključna pesem – kot uvodna, razen zadnjih dveh kitic)

*Črni gozd,
gosti mrak,
luno je prekril oblak.*

*Čriček črika,
čuk skovika,
gozd se rima na skrivnost.*

*Kdo šepeče,
kaj dehti,
kaj leskeče se v temi.*

*Zrno sreče
se blešči,
kdor ga najde, obogati.*

KONEC